

SUSRET

ČASOPIS ZA PROMICANJE REDOVNIČKOG ŽIVOTA | BROJ 9 | GODINA V. | 2017.

CIJENA:
10 KN
BIH 2 KM

MONS. VLADO KOŠIĆ

Svaki poziv je vrijedan i uzvišen

S. ANTONIJA LUČIĆ
Rat, ljubav,
pomirenje

VLČ. ANTONIO MIKULIĆ
SLIJEDITI KRISTA
U VOJNIM ČIZMAMA

BOGOSLOVIJA U SPLITU

Mjesto gdje poziv postaje svjedočanstvo

09 | 2017

Sadržaj

26

12

38

28

44

Potraži nas na internetu:

www.susret.net

Piši nam: urednistvo@susret.net

5 Uvodnik

6 Poticajna priča: Čudesno umnažanje vremena

8 Intervju sa sisačkim biskupom mons. Vladom Košićem

12 Svjedočanstvo

duhovnog poziva: Rat, ljubav, pomirenje

20 Poticajno razmišljanje

22 Svjedočanstvo

duhovnog poziva: Slijediti Krista u vojnim čizmama

26 Poticajna priča: Čovjek koji je sagradio najsigurniji grad na svijetu

28 Reportaža: Poziv koj postaje svjedočanstvo

37 Ispit savjesti za mlade

38 Družba sestara Kraljice svijeta

42 Molitva za duhovna zvanja

44 SVETAC SVAKODNEVNOGA ŽIVOTA

— Josemaría Escrivá

50 Vicevi

52 Zanimljivosti

SUSRET

IZDAVAČ: HKVRPP (Hrvatska konferencija

viših redovničkih poglavara i poglavarica)

ODGOVORNI UREDNIK:

fra. Jure Šarčević

GLAVNI UREDNIK: o. Antonio-Mario Čirko

UREDNIŠTVO: fra Jure Šarčević, o. Anto-

nio-Mario Čirko, s. Ana Begić, s. Danijela

Anić, vlč. Siniša Dudašek, s. Lidija Kalfić

SURADNICI u ovom broju:

s. Antonela Rašić, s. Antonija Lučić, s. Marina

Lukač, vlč. Leonardo Šardi, vlč. Antonio Mikulić,

Danko Kovačević

STRIP: Radovan Kunić

LEKTURA I KOREKTURA: Ivan Blažević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE: Zrinka Zidarić,

Sanja Zlatar

FOTO: shutterstock.com,

Susret, Elvir Tabaković

KONTAKT: e-adresa: urednistvo@susret.net,

www.susret.net, Facebook: Susret Zovem te

Uredništvo ne snosi odgovornost za nenaručene materijale (tekstovi, fotografije, pisma... u bilo kojem obliku) i ne smatra se dužnim vraćati ih pošiljateljima.

Časopis izlazi dva puta godišnje.

Poštovani čitatelji i čitateljice!

Izišao nam je novi broj časopisa Susret. Ovo je već peta godina izlazenja Susreta. Iako izlazi samo dva puta godišnje, časopis je donio mnoge plodove. Na poseban način veliku ulogu imaju svjedočanstva redovnica, redovnika i svećenika koji opisujući svoj život govore o Božjoj milosti koja ih je dotaknula i pokazala im put. Vjerujem da će vam biti dirljivo svjedočanstvo s. Antonije Lučić koja je u Bosni i Hercegovini u vihoru rata izgubila oca, ali je našla nebeskoga Oca koji ju je preko milosnoga susre-

ta s jednim svećenikom iscijelio i ona je svoj život darovala Isusu u samostanu. I vlč. Antonio Mikulić govori o svom životu koji je bio dosta dinamičan u raznim izlascima i provodima s drugim mladima. Ali i tu Bog pronalazi načina da dotakne srce čovjeka kao što je bilo i kod Antonija. Naš časopis ima uvijek čast i radost da nam naši biskupi progovaraju o sebi, o svom pozivu i raznim drugim iskustvima. Tako nam se ovaj put rado odazvao i sisački biskup mons. Vlado Košić.

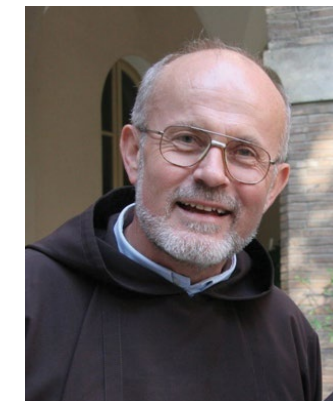
Uz ostale zanimljive sadržaje, preporučujemo vam i reportažu o bo-

goslovnom sjemeništu u Splitu i životu mladića koji, kako kažu, žele biti ljudi Božji iz naroda i živjeti za narod.

Ovaj broj Susreta izlazi uoči Nedjelje Dobroga Pastira. Zajedno s Vijećem HBK-a za sjemeništa i duhovna zvanja kao dodatak časopisu donosimo molitveni priručnik prigodom proslave 54. svjetskoga dana molitve za duhovna zvanja. Vjerujemo da će i ove godine ovaj priručnik donijeti plodove.

U ime Konferencije i u ime uredništva ovoga lista srdačno vas pozdravljam.

Fra Jure Šarčević,
predsjednik HKVRPP-a

Čudesno umnažanje vremena

Vidje Isus silan svijet, sažali mu se nad njim te im je govorio o neodoljivoj Božjoj ljubavi.

A kad je pala večer, rekoše njegovi učenici: *“Gospodine, otpusti taj narod, već je kasno, a nemaju ni vremena.”*

“Pružite im vi”, reče on, “dajte im od svoga vremena!”

“Ni sami nemamo vremena”, odgovore oni, “a ono što imamo – to malo – kako rasporediti na tolike?”

Ali je među njima bio jedan koji je imao pet slobodnih termina, za svaki slučaj, uz to dvaput po četvrt sata. To ponudi Isusu.

Isus, uz smiješak, uze tih pet termina i ono dvaput po četvrt sata u svoje ruke. Pogleda na nebo, zahvali, blagoslovi i davaše svojim učenicima da to dragocjeno vrijeme podjele mnoštvu.

I, gle, to malo doteklo je svima.

Na kraju, još je preostalo punih dvanaest dana od ono malo vremena.

Pripovijeda se da su se svi čudili.

Vidješe, naime, kako je od nemogućega postalo moguće.

SVAKI POZIV JE VRIJEDAN I UZVIŠEN

Godine 1999. postali ste pomoćni biskup zagrebački, a 2009. uspostavom Sisačke biskupije preuzeli ste njezino vodstvo. Možete li nam kratko približiti red biskupstva.

– Bio sam 11 godina pomoćni biskup u Zagrebu, a već je

giju spremao svjedočiti Krista. Zato me je imenovanje za biskupa iznenadilo. Kao pomoćni biskup učio sam što to znači upravljati biskupijom. Biti biskup vrlo je zanimljivo i izazovno iskustvo, a osobito voditi biskupiju koja je tek utemeljena kao što je naša Sisačka biskupija. Crkva je odvijek ovdje bila, čak u rimskim

Crkvena su zvanja i majčinstvo i očinstvo

prošla sedma godina kako sam rezidencijalni biskup Sisačke biskupije. Ova služba nije bila ona koju sam želio i za koju sam se spremao. Spremao sam se biti svećenik i župnik. Bio sam pet godina župnik na području Petrinje i Hrastovice. To mi je zapravo bilo najljepše iskustvo moje svećeničke službe. Onda sam otišao za asistenta na fakultet te predavao kao asistent i viši asistent. Tako sam se i na taj način preko znanstvenog rada kroz dogmatsku teolo-

vremenima, kada je sisački biskup bio sveti Kvirin. U povijesti je s osnivanjem Zagrebačke biskupije, a kasnije nadbiskupije ovo područje ušlo u sastav Zagrebačke nadbiskupije. Kada je papa Benedikt XVI. ponovno ustanovio samostalnu Sisačku biskupiju, trebalo je mnogo toga započeti iznova. Svaki početak je težak, ali i interesantan.

Oče biskupe, današnji mladi zasićeni su parolama i govorima,

ono što je temeljno jesu svjedočanstva. Biste li nam mogli kratko iznijeti svjedočanstvo odabira svećeničkog poziva i sredine iz koje dolazite?

– Ja sam iz župe Petrijanec blizu Varaždina. Tamo sam odrastao. U obitelji smo se uvijek

štarce i zaželio poći putom svećeništva. Bogu hvala, išao sam bez velikih lomova u sjemenište, pa onda u vojsku i poslije u bogosloviju. Puno su mi pomogli primjeri dobrih svećenika. Moj župnik Franjo Cesar bio je povučen jer su mu poslije Drugoga svjetskog rata ubili brata. Htjeli

i duhovnošću obogatili za moj poziv. Naučili su me traženju Boga i ljubavi prema Crkvi.

Kako znati što je Božja volja za mene?

– Fra Bonaventura Duda jednom je rekao da Bog ima odjednom deset planova za nas, ali treba izabrati jedan od njih. Recimo, ne bi bio grijeh da sam izabrao poziv u svijetu kao kršćanin, kao dobar suprug i otac, radnik u nekom zvanju. Na razne se načine može pridonositi životu Crkve. Ali izabrao sam svećenički poziv jer sam osjećao da me to privlači i da je to Božji poziv za mene. Čovjek ima više znakova po kojima se može prepoznati Božji poziv i odlučiti se. Kada se jednom donese odluka, to je onda kao u braku kada ga se prihvati – nakon razdoblja zaljubljenosti treba ići i kroz, nazvao bih to tako, i kruto razdoblje i kroz to pridonositi. Ali u srži sve je to blagoslovljeno jer smo izabrali poziv za dobre i teže trenutke na slavu Božju. No svakako da bi se otkrilo Božju volju, treba se savjetovati s ispovjednikom i duhovnikom, moliti se, čitati Sveto pismo...

Redovnički i svećenički poziv poseban je dar Crkvi i svijetu. Sve je manje novih zvanja. Čest razlog je nedoumica i strah hoće li se uspjeti te s druge strane i čežnja za obiteljskim životom unatoč snažnoj želji za duhovnim

Čovjek ima više znakova po kojima može prepoznati Božji poziv i odlučiti se

molili, živjeli kao vjernici. Zavolio sam odlazak u crkvu. Posebno mi je iskustvo bilo kada sam postao ministrant. Silno sam želio biti bliže oltaru i životu Crkve. Ministrant sam postao u četvrtom razredu osnovne škole. Sjećam se da sam bio neizmjereno sretan zbog toga. U osmom sam razredu otišao na susrete ministranata na Šalatu u Zagrebu. Tamo sam upoznao sjemeni-

su njega ubiti u Petrijancu, ali budući da je bio sumrak, zamijenili su ga za njegova brata. To je vjerojatno bio razlog njegove povučeniosti, ali unatoč tom teškom događaju bio je primjer svetog svećenika. Njegov nasljednik Anton Posavec poslao me u sjemenište i pratio u bogosloviju. Sve mi je to puno značilo. A i profesori na teologiji puno su mi dali jer su me ne samo znanjem, nego

pozivom. Kako pomoći u tim pitanjima?

– Čovjek u svom odabiru treba biti slobodan. Bog zove, ali ne tako da nas prisiljava. Zbog toga se ne treba nikada osjećati krivim, da smo Boga iznevjerili ako smo izabrali neki drugi poziv. Kada se u pozivu osjećaš ispunjenim, tada se prepoznaje snaga Božjeg poziva, ali i naše volje, suradnje. I u svećeništvu i redovništvu može se ostvariti ta želja za duhovnim očinštvom i majčinstvom. Papa Franjo govori o tom milosrdnom odnosu prihvaćanja grešnika, pomaganja sirotinji, djeci i ostavljenima... Područje rada doista je veliko da se svećenik i posvećena osoba ostvari i na tom duhovnom roditeljstvu.

Vi kao svećenik imate pastoralnoga iskustva. Za vrijeme Domovinskoga rata bili ste župnik Hrastovice i Petrinje, zahvaćene ratom i razaranjem, te ste zajedno sa svojim župljanima bili prognanik. Za današnje mlade koji su rođeni i poslije Domovinskog rata govori o ratu i ljudskim patnjama iz toga vremena čini se nekako dalekim. Što današnji mladi mogu naučiti za svoju budućnost iz toga vremena stjecanja neovisnosti i slobode?

– Onima koji su rođeni nakon tih događaja Domovinski rat je nešto daleko, ali temeljne bi stvari svi trebali znati i nauči-

ti. Tu je uloga roditelja i Crkve da se stekne ispravan odnos prema tom razdoblju naše povijesti. Zato se ne može reći da treba pustiti prošlost i okrenuti se budućnosti jer mi smo ljudi kontinuiteta. Poznajući naime prošlost, možemo graditi do-

Čovjek u svom odabiru treba biti slobodan. Bog zove, ali ne tako da nas prisiljava.

bru budućnost. Tako izgrađujemo ispravna stajališta. Iz svega toga možemo naučiti da je trpljenje potrebno, da je križ dio života, također i razna životna iznenađenja, ali kako kaže sveti Pavao, sve se okreće na dobro onima koji Boga ljube. Kada se nadvlada jedna kušnja, iz toga se rađa nova snaga i polet.

Koja je vaša poruka čitateljima našega časopisa?

– Moja je poruka da se stalno otvaraju Bogu i onomu na što ih usmjerava da tako djeluju. A mi želimo činiti dobro da

kao vjernici proslavimo Boga svojim životom. Neka pronađu svoj put kojim će ispuniti vlastiti život. Ali važno je da budu otvoreni poticajima Duha Svetoga te se odazovu ako ih Bog pozove na put služenja Crkvi kao svećenike, redovnike ili redovnice. To je potrebno za današnje vrijeme. Bog kroz Crkvu izgrađuje društvo. Sjetimo se također da su crkvena zvanja i majčinstvo i očinštvo. Jer svaki poziv kroz koji se čovjek ostvaruje vrijedan je i uzvišen, kao npr. obiteljski poziv. Važno je, dakle, nastojati slijediti Božju volju.

Svjedočanstvo duhovnog poziva

Svaki broj Susreta prožet je svjedočanstvima posvećenih osoba i svećenika gdje se može prepoznati posebnost svakog poziva i sloboda odabira bez ikakve prisile. Temelj svega je ljubav koja nas nosi kroz život.

U tom smislu vjerujem da će vam biti poticajna svjedočanstva s. Antonije koja je iz vihora rata u BiH došla u samostan, a vlč. Antonio kao vojni kapelan služi na jedan poseban način hrvatskoj Crkvi i vjernicima.

Rat, ljubav, pomirenje

Autorica: s. Antonija Lučić

U ovom nam svjedočanstvu progovara s. Antonija. Kada se o njoj iznesu osnovni podatci, čini se da tu nema previše toga za priču: članica je družbe Kćeri Božje ljubavi, rođena je u Bugojnu, osnovnu školu završila je u Čazmi, srednju u Zagrebu, a fakultet na Religioznoj pedagogiji i katehetcici. No ipak iza tih osnovnih crta krije se teško iskustvo rata u BiH, gubitak oca i otkriće da je Bog naš nebeski Otac koji liječi sve rane, sve do Božje providnosti koja ju je dovela u samostan. Vjerujem da će ovo svjedočanstvo istinski obogatiti onoga tko ga pročita.

Riječ s tri slova, riječ koja je toliko susreta prekinula, riječ koja je tolike ljude odvela od mjesta prvih koraka. Da, iza te strašne riječi, iza te tamne pozadine otkriva se stvarnost rata koja je obilježila i moj put. Izgubiti oca, izgubiti oslonac i ostati s majkom, dvije sestre i dva brata za moju obitelj bilo je nešto neočekivano. Kobna 1993. godina tada je u Bugojnu donijela borbu. Te godine neprijatelji nam srušise kuću, ubiše oca i nas odvedoše na put izbjeglištva, kroz pucnjavu, rijeke, šume. Sve to pratili su krikovi ljudi koji su mislili da se nećemo spasiti. Vrativši se retrospekcijom na mjesto događaja, znam da jedan vojnik nije pao. Vojnik koji je bio fizički nevidljiv, a prisutan, vojnik koji je pazio na svaki naš korak, vojnik koji je podizao nevinnu, iscrpljenu djecu na ramena osoba koje su bile spremne pomoći ženi da svojih petero djece dovede u oazu sigurnoga terena. Vojnik koji

ničku molitvu, jer kako kaže: »Da Boga nije bilo, ne bi ni nas danas bilo ovdje.« Bio mi je na »Vi« jer drugoj djeci nisam mogla govoriti epitetima o svom ocu kao što su oni meni pričali jer nikad nisam mogla pobjeći u zagrljaj svoga oca i reći mu da me zaštiti. Sve to duboko me odvojilo od Boga o kojem sam na misi slušala da je ljubav. Kad jednom rat postane dio tebe, ne može se izbrisati iz glave bez određenoga zahvata. Zahvat u mom životu počeo je u sedmom razredu. Upoznala sam župnika

Osudila sam Boga, a ne zlo koje je opsjelo čovjeka, koje je posvađalo susjeda i susjeda, narod i narod, i umjesto ruke mira dalo oružje smrti.

nas nije napuštao, vojnik koji se pobrinuo i smjestio nas u grad Čazmu. Vojnik koji je našao dobre ljude da daruju madrace da više ne spavamo na podu. Vojnik koji se brinuo da nam nikad ne presuše dvije osnovne namirnice: kruh i voda. Tada nisam znala, no danas s ponosom izgovaram da taj moj vojnik ima ime od

tri slova. To ime je donijelo nakon tame svjetlost, nakon plača utjehu, nakon hoda mir. To je ime u kojem su mnogi drugi ljudi našli utjehu. To ime je Bog. S Bogom sam do sedmoga razreda osnovne škole bila nekako na »Vi«. Poštovala sam ga zbog majke Mirjane koja je uvijek pozivala na zajed-

koji je tek došao na župu. To upoznavanje bilo je kroz svetu misu. I dandanas mi odjekuju njegove prve riječi: »Želim i molim Boga da me i dalje njegov Duh vodi da vam svojim životom mogu pokazati i govoriti o Bogu koji vas nikad nije napustio, nego kao Dobri Pastir nosi vas na ramenima. Bog ti želi biti otac, otac koji

ima oči na svom djetetu da ne padne preko litiце.«

Revolt se u meni probudio pitanjem kako mi Bog može biti otac? Otac koji je dopustio da uopće nemam sliku oca, koji je dopustio da vidim suze svoje majke i strepnju što će se s nama dogoditi. Koji je dopustio da moja dječja odluka bude da nikada neću majci govoriti što me boli jer znam da joj je teško i bez mojih problema. Djevojčica ne može nositi bol gubitka sama, a župnik govori kako nas Bog voli. Osjećala sam sve drugo osim Božje prisutnosti.

S ponosom spominjem vlč. Dražena Radigovića koji je bio taj župnik koji mi je prišao i pitao me: »Kad ćeš oprostiti Bogu?« Da, osudila sam Boga koji je bio prisutan, a rezultat njegove prisutnosti bio je i spas moje obitelji u ratu. Osudila sam Boga, a ne zlo koje je opsjelo čovjeka, koje je posva-

đalo susjeda i susjeda, narod i narod, i umjesto ruke mira dalo oružje smrti.

Od toga upita počelo je nešto u meni govoriti, a nakon odlaska pred svetohranište počele su me grijati zrake ljubavi. Župnik mi je darovao najveći dar, upoznao me s Riječju Božjom, s Dobrim Pastirom. Osjetila sam da sam ja ta ovca koju Pastir podiže na ramena. Kad ti netko u život vrati identitet, vrati ti ono što ti je nedostajalo. Vratio mi je moga oca Antu koji je na nebu, kojega sam polako počela osjećati kao zagovornika. Od tada sam čula Božji zov da postanem časna sestra, da postanem oruđe povratka izgubljenih.

Kroz sve svoje praznine i borbe nekako sam nalazila izlaz u igranju loptom. Kad bih uzela loptu, osjećala sam kao da teret koji nosim nestaje. Zbog toga sam postala sportski ljubitelj i igrač. Do Božjega

zahvata u moj život lopta mi je bila sredstvo izlivanja bijesa, a od zahvata Boga lopta mi je postala igra povezivanja, sredstvo zajedništva, igra dodavanja. Meni je netko dodao Riječ Božju, a ja sam postigla gol za život jer sam otkrila stvarnost imena s tri slova zvana Bog. Od tada sam u nogometu zavoljela poziciju veznoga igrača, u košarci playmakera, u rukometu srednjega vanjskoga. Znajući da se vama pomoglo, jednostavno imate potrebu to širiti dalje. Širiti Božju ljubav i sportom. Od tada mi najdraži sport postaje mjesto gdje svojim pogledom i dodavanjem priznajem nekome da ga vidim i dajem mu mogućnost da učini nešto u igri, da postigne gol. Najveći je gol kad kažeš tmuni da nema snagu nad tvojim životom jer si pokraj izvora svjetlosti. Božja je providnost nešto što nikako ne ide ljudskom logikom. Da mi je netko rekao da ću postati časna sestra, rekla bih: »Ma daj, o čemu ti?« Da mi je netko rekao da će se družba kojoj ću pripadati zvati Kćeri Božje ljubavi, nasmijala bih se. Božja me providnost dovela na bojna polja moje duše, uzela me za ruku i prolazeći kroz različite situacije iscjeljivala me, ruka sigurnoga vojnika vodila me kao vlastitu kćer. Bog je od tada postajao sve više moj otac. Ponosna sam što pripadam redovničkoj družbi Kćeri Božje ljubavi jer zov na koji sam se odazvala želi da iskustvo svo-

Moj župnik mi je prišao i upitao: »Kad ćeš oprostiti Bogu?«

ga života podijelim s drugima. Drago mi je da družba čija sam članica ima širinu i dopušta da se čovjek uz molitveni i radni život bavi i hobbijem. Meni ljubav prema nogometu nije hobi, ona meni simbolički predstavlja igru života. Moram i želim biti dodavač da netko drugi, a i ja sama zabijem gol. Zabit će bilo komu, nego neprijatelju koji želi zanijekati Boga u ovom društvu. Kad jednom iskusiš Božju ljubav, zapečaćen si i pozvan si odgovorno se odnositi prema njoj. Zato želim poučiti mlade da nije važno koliko su godina lutali ili sportaše da nije važno jesu li rezervni igrači, jedino je važno kad dobiju priliku da se vrate na pravi put ili da, kad uđu u teren, zaigraju čim ih sudac uvede. Treba čekati novu priliku i čim je dobiješ, krenuti u igru života, koja je bez susreta siromašna i zato preferiram sportove koji uključuju momčad, a ne pojedince.

Od družbe sam dobila povjerenje i poslanje da djelujem u svakodnevnom životu i pratnji mladoga čovjeka, kao odgojiteljica u internatu Katoličkoga školskoga centra »Sv. Josip« u Sarajevu zajedno sa sestrama i svećenikom odgojiteljem. U internatu je 130 duša. Uz to predajem u školi vjeronauka i želim ostvariti ono što je moja utemeljiteljica Franziska Lechner tražila od svake sestre: »Samostani i škole trebaju biti mjesto odgoja duha i srca.« Mladima pri-

stupam onako kako su i meni drugi pristupili. Prvo: pokazati mladomu čovjeku da ga čuješ, drugo: učiniti sve da mladi čovjek osjeti da si prisutan, treće: ne ismijavati lutanja. Meni je netko pokazao i drugu stazu, zato sam pozvana da i ja nekomu pokažem stazu koju obasjava snop svjetla. Snop svjetla simbolizira Božji pogled i riječ koja uvijek zove osobu da bude oruđe utjehe uplakanomu. Danas se ne bavim toliko aktivno sportom, više sam rekreativno trener ekipa u internatu. Kako je lijepo kad odeš na turnir s djevojkama ili dečkima, pa na ponosno kimaš glavom

Svojim pristupom želim mladima reći da Bog ne želi da druge krivimo za svoj život, nego da njega pozovemo u akciju vlastitoga života. Hvala mu i slava što mi je kroz ovo vrijeme života, a posebno kroz proteklu Godinu milosrđa, pokazao most povratka u duhovnom pozivu. Taj most je sakrament ispovijedi koji je papa Franjo nazvao vratima Božjega milosrđa. Zahvalna sam ponajprije hrabroj svojoj majci, župniku, odgojiteljima kroz formaciju, sestrama i svim osobama za svaku riječ koja je u sebi sadržavala ljubav i pomirenje. Pokojni oče Ante, koji si umro

Božja je providnost nešto što nikako ne ide ljudskom logikom. Da mi je netko rekao da ću postati časna sestra, rekla bih: »Ma daj, o čemu ti?«

kad drugi prilaze i govore da ekipa igra timski i da je ono što ih krasi to što ne prigovaraju sudcima, a nije prisutna ni psotka. Naime, svake godine na poziv biblijskih društava pet zemalja sudjelujemo na Ekumensko-biblijskom nogometnom i odbojkaškom turniru u Makedoniji, čija je svrha popularizacija Biblije, i to jutarnjom molitvom i poukom na temelju Riječi Božje te konkretizacijom na terenu.

kao vojnik u obrambenoj vojsci, bl. Drinske mučenice koje ste pokazale veličinu vjernosti Bogu vlastitim životom, zagovarajte me da i moje zadnje riječi budu kao što su bile i vaše prije nego što su vas usmrtili ubodima noža: »Isuse, Marijo, Josipe, spasi nas!« Svi smo pozvani na Semper magis.

»BOG ME JE STVORIO ZA TOČNO ODREĐENU MISIJU, POVJERAVAJUĆI MI ZADAĆU KOJU NIJE POVJERIO NIKOMU DRUGOM. IMAM SVOJE POSLANJE: NIKAD GA NEĆU MOĆI SPOZNATI U OVOM ŽIVOTU; TEK U BUDUĆEM BIT ĆE MI TO DANO U PUNINI. U ODREĐENOM SMISLU I JA SAM VAŽAN U BOŽJIM PLANOVIMA, A MOJE MJESTO JE MOJE ONOLIKO KOLIKO JE ARKANĐELOVO MJESTO NJEGOVO. AKO PADNEM, BOG ĆE IZABRATI DRUGOGA, ZNAM, ALI TO NE UMANJUJE MOJE SUDIONIŠTVO U NJEGOVU DJELU SPASENJA. JA SAM PRSTEN U LANCU, SPONA KOJA UJEDINJUJE LJUDE.«

kardinal Newman

John Henry Newman rođen je 21. veljače 1801. godine u Londonu, a umro u Birminghamu 11. kolovoza 1890. godine. Riječ je o stožernom obraćeniku s anglikanstva na katolicizam u 19. stoljeću, odnosno u modernoj povijesti koji je u prilog vjere i Katoličke Crkve iznio tako dubokoumno i osobno svjedočanstvo da je po njemu postao i obratitelj drugih na katoličku vjeru. Bio je veliki duhovni pisac, teolog i propovjednik, mislilac i književnik, a ujedno je bio i čovjek krjeposna života te pun religioznog žara. Nedvojbeno je da je riječ o jednome od katoličkih velikana novije povijesti. Newman je moderan te je

nedvojbeno preteča Drugoga vatikanskog sabora po obrani uloge laika, po zauzimanje za razumijevanje prema ljudima drugih vjera, za dijalog, za autonomiju ovozemaljskih stvarnosti, kao što su kultura te humanističke i prirodne znanosti, ali i za njihovo integranje u sustav katoličkog obrazovanja i svećeničko-teološke izobrazbe. On je nedvojbeno bio vrstan poznavatelj čovječje naravi i dubine ljudske duše, dobar psiholog i pedagog, teolog koji je osobitu važnost pridavao čovjekovoj savjesti. Također je bio svjestan kako nadolazi doba velikih udara na vjeru. Svodenjem vjere isključivo na privatno područje,

suprotstavit će religiju kao otjelovljenu i vidljivu i prijeko potrebnu društvu, povijesti, a u Crkvi će gledati vidljivu i postojanu čuvaricu istinske, objavljene, katoličke vjere te objektivnu posrednicu Božjih milosti. Nakon njegova obraćenja došlo je do prvoga znatnijeg jačanja katoličanstva u Engleskoj nakon odmetnuća Crkve od Rima u vremenu kralja Henrika VIII., u 16. stoljeću. On je došao do spoznaje da je Rimokatolička Crkva prava katolička Crkva, ona koja je po svom naučavanju, sakramentima, liturgiji, apostolskom nasljedstvu i kontinuitetu s ranom Crkvom istinska Crkva Kristova.

SLIJEDITI KRISTA U VOJNIM ČIZMAMA

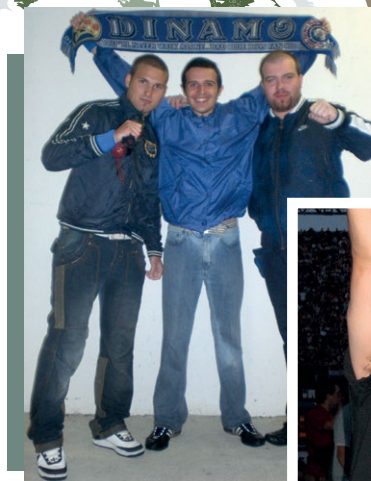
Autor:
vlč. Antonio Mikulić

Možda ste kada susreli svoga prijatelja iz djetinjstva ili mladosti koji je tada nosio naušnice, imao na sebi tetovaže, lance, slušao rock-glazbu i heavy metal... Ali kako biste reagirali kada biste saznali da je taj vaš prijatelj postao svećenik?

Roden sam 19. srpnja 1986. u Doboju (BiH) kao jedino dijete u obitelji. Živio sam u Bosanskoj Posavini sve do izbijanja ratnih sukoba na tim područjima. U Zagreb sam došao 1992. godine. Nastanili smo se u rubnom dijelu grada, naselju pomalo neobičnog naziva Kozari putevi. Tada su uvjeti za život bili puno drugačiji nego danas. Kanal otpadnih voda tekao je sredinom naselja, ceste su bile neasfaltirane, nedostajalo je pitke vode. Teška situacija, odlasci u Caritas i pučku kuhinju nisu nešto čega se sramim, naprotiv to mi je pomoglo cijeliti mnoge stvari kasnije u životu. Župom

Predragocjene Krvi Isusove u naselju upravljaju franjevci. U obitelji pohađanje mise nedjeljom i svetikovinama nije bilo nešto o čemu bi se uopće postavljalo pitanje. Odgajan sam u katoličkoj obitelji i normalno je bilo ići u crkvu. Dok sam bio mali, jako me privlačilo ministriranje. Želio sam sudjelovati na misi malo više nego ostali. Pomagati svećeniku na misi. Tri sam godine ministrirao i još više zavolio blizinu oltara. Sjećam se jedne zgrade kada sam u dnevnoj sobi doslovno postrojio baku i djeda, obukao kućni ogrtač, uzeo molitvenik i »slavio misu«... Svidjelo mi se biti kao moj svećenik na župi.

Vrijeme je prolazilo... Pubertet čini svoje, prve ljubavi, problemi u školi, sve je to nekako bilo sastavni dio moga odrastanja. Nakon završene osnovne škole pohađao sam Trgovačku školu, smjer komercijalist. Dolaskom u novu sredinu počeo sam se družiti sa šarolikim društvom, slušati malo drugačiju vrstu glazbe, rock, metal. Želio sam biti drugačiji od drugih. Vojne hlače, spitfajer-jakna, lanci, razne majice s natpisima i martenice bili su sastavni dio odjevanja. Nosio sam naušnice, zavolio tetovaže. I to mi je sve tada odgovaralo. Svemu sam počeo davati prednost, ali najmanje Bogu. Bog je bio ona re-

Nosio sam naušnice, zavolio tetovaže. I to mi je sve tada odgovaralo. Svemu sam počeo davati prednost, ali najmanje Bogu.

zervna opcija kada treba dobiti prolaznu ocjenu, pa mi padne na pamet zazvati ga, a ako bi ocjena bila negativna, onda bi njegovo spominjanje nažalost otišlo u drugom smjeru. Osjetio sam čari prvih odlazaka na tribine maksimirskoga stadiona. Važno je bilo otići, navijati i uživati.

Sakramentalni život počeo je bivati sve pustiji. Najveći pomak u mom dotadašnjem tradicionalnom prigodnom vjerskom životu bila je Franjevačka mladež - Frama. Na poziv prijatelja došao sam na jedan susret i ostao. Redovitim ispovijedanjem i molitvom počeo sam se vraćati ponovno odnosu s Bogom. Hođanje prema Mariji Bistrici, druženja i molitve davali su mi potrebnu snagu. Tada dolazi prijelomni trenutak u mom životu. Upis na fakultet. Želja mi je bila studirati povijest. Međutim nisam se upisao na željeni fakultet i nije pošlo onako kako sam sebi zacrtao u životu.

Otac Pio kaže: ne postoje slučajnosti, nego netko tko upravlja slučajnostima. Od ostalih fakulteta prošao sam prijemni na filozofiji kod Isusovaca. Ali nisam bio pretjerano oduševljen. Razmišljao sam prebaciti se nekako na povijest. Prvi semestar, iskreno, više sam boravio na kavama nego na predavanjima. Zanimale su me više djevojke, izlasci i gdje su najbolji studentski tulum. Tada se u mom životu dogodio susret s mnogim bogoslovima koji su zajedno sa mnom studirali. Nisam imao prilike razgovarati s tako mladim ljudima koji su odlučili postati svećenici. U nas su svećenici često bili stariji, a ovo su bili momci mojih godina ili malo stariji od mene. U ruke mi dolazi knjižica o životu svetoga Ignacija Lojolskog. Kako su dani i mjeseci prolazili, moj život počinje ići drugim smjerom. Otkrivam dublje svoju vjeru, čitam duhovno štivo, redovito se molim, ispo-

vijedam, idem na misu. Moj interes i životni ciljevi pomalo se mijenjaju. U mom srcu počinje se radati ona davno zatumljena želja: »Budi kao i oni. Kreni za Isusom... spašavati duše na njegovu slavu! Budi ovaj put ne blizu oltaru, nego onaj koji će na oltaru donositi Isusa drugima.« Nije to bilo lako shvatljivo ni meni samomu. Zašto me Bog zove da budem svećenik, mene koji sam sve samo ne svet i savršen... Dosta su mi tada pomogli razgovori sa strpljivim svećenicima. Jako puno borbe, tjeskobe i suza moralo je proći dok nisam skupio hrabrost. Reći to prvo »da« Isusu, koje će završiti godinama kasnije konačnim »da« na svećeničkom ređenju. Obitelj je u početku bila više u strahu nego protiv, ali kako je vrijeme prolazilo, postajali su sretniji. Vidjeli su Božju milost u obitelji. U početku sam pokazivao interes za neku redovničku zajednicu. Isusovci, dominikanci,

Znao sam se pitati: Zašto me Bog zove da budem svećenik. Mene koji sam sve samo ne svet i savršen?

salezijanci svi su me podjednako zanimali, no presudio je susret s jednim vojnim kapelanom. Do tada nisam ni znao da uopće postoji svećenik u vojsci ili policiji. Oduševio sam se. U meni je uz duhovni poziv oduvijek bio prisutan i izražen onaj domoljubni žar. U isto vrijeme u životu biti predan Isusu, a služiti u oružanim snagama svoje domovine... Nisam mogao sakriti oduševljenje.

Nakon razgovora s tadašnjim generalnim vikarom pokojnim mons. Joškom Šantićem primljen sam u prvoj generaciji bogoslova Vojnoga ordinarijata. Studij i bogoslovija prolazili su kao i sve u mom životu, uz dosta truda, muke, znoja i radosti. Svoju »redovničku« formaciju imao

sam na Jordanovcu i u Remetama. Iako sam biskupijski svećenik, u sebi nosim dosta redovničke duhovnosti i odgoja, što sam usvojio živeći u njihovim zajednicama. Isusovačka vojnička disciplina i karizma te karmelska jednostavnost, kontempliranje, razmatranje... Sve su to plodovi koje je Bog stavio na moj put. Diplomirao sam 2014. godine. Za svećenika sam zaređen 27. lipnja 2015. u crkvi Majke Božje Remetske, po rukama preuzvišenoga oca biskupa mons. Jurja Jezerinca. Mladu misu slavio sam u rodnom kraju u Potočanima pred nekoliko tisuća ljudi. Biskupskim dekretom imenovan sam od 1. listopada 2015. vojnim kapelanom vojne kapelanije sv. Ilije proroka u

Petrinji, gdje su smješteni pripadnici mehaniziranih bojna »Tigrovi« i »Gromovi«. No možda vas zanima što točno radi vojni kapelan. Svjedočiti i biti autentičan najosnovnija je točka svećenika u oružanim snagama Republike Hrvatske. Mnoga su područja djelovanja naše biskupije, imamo dva glavna hodočašća, međunarodno i nacionalno (Lourdes i Marija Bistrica), organiziramo duhovne vježbe, bračne susrete, tribine po vojarnama, ljetovanja djece i studenata na Malom Lošinju. U vojarni se držimo godišnjega plana rada, ali svaki kapelan, ovisno o svojim sposobnostima i želji, može dodatno obogatiti pastoralni sadržaj svoje kapelanije. Organiziranje raznih tribina, predava-

nja pojedinim postrojbama o moralno-etičkim pitanjima, duhovni razgovori, ispovijedi, mise, klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, kućni posjeti obiteljima, kateheze za odrasle... i jednostavno druženje. Nekada je čovjeku dovoljan samo netko tko će ga saslušati te ga neće unaprijed osuditi na temelju nekih njegovih stajališta ili čina. Tu smo da im olakšamo život u ovom specifičnom pozivu i usmjerimo ih. Vojni je poziv izložen pojačanom stresu u kojem može patiti i pojedinac i njegova obitelj. Najvažniji vid pastoralnoga rada svećenika u ovakvim uvjetima jest njegova nazočnost. Biti s vojnicima. Biti uočljiv svakoga

trenutka. Ali biti svećenik u vojsci, ne vojnik. Baš ta posebnost ono je zbog čega smo tu. Vojni kapelan pred sobom ima mlade ljude iz sela i gradova, dio ljudi koji su tu još od početka Domovinskoga rata, mlade očeve i majke. Kapelan se treba povezati sa svojim župljanima i na osobnoj razini. Mi trebamo hodati pokraj naših ljudi, biti im potpora pružajući im duhovnu i emocionalnu snagu kad im je potrebna. Svu tu snagu moramo crpiti iz sakramenata koje nam Krist daje. Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj pokriva područje ne samo vojnoga, nego i policijskog pastorala. Uz vojne postoje i policijski kapelani.

Vojni kapelan pred sobom ima mlade ljude iz sela i gradova, dio ljudi koji su tu još od početka Domovinskoga rata, mlade očeve i majke.

TKO JE VOJNI KAPELAN?

Vojni kapelan je svećenik koji svoju duhovno-pastoralnu službu vrši u Oružanim snagama Republike Hrvatske, donoseći Krista djelatnim vojnim osobama, njihovim obiteljima i civilnim namještenicima koji tamo rade. Vojni kapelan nenaoružana je osoba, po Ženevskoj konvenciji ima neborbeni status, a kao djelatna vojna osoba ima čin bojnika. Vojni kapelan ima specifično poslanje. Naša župa nije omeđena granicama. Moji vjernici su i oni koji borave u Hrvatskoj, ali i oni koji su raspoređeni po raznim mirovnim misijama širom svijeta.

KAKO ZNATI DA SI POZVAN ZA VOJNOGA KAPELANA?

Zamislite da ste pozvani služiti tisućama mladih ljudi. Vaša župa nije omeđena granicama, vaš je zadatak pružiti duhovnu i emocionalnu podršku i vodstvo u takvoj župi. Ti su ljudi najčešće udaljeni od svojih domova i obitelji. Krist treba ljude koji će djelovati na njegovu slavu. Naši bogoslovi studiraju na KBF-u ili Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu. Trenutačno imamo dva bogoslova.

Čovjek koji je sagradio NAJSIGURNIJI GRAD na svijetu

Bio jednom kralj na čije su kraljevstvo sa svih strana navaljivali neprijatelji. U svoj su zemlji vladali velik strah i nesigurnost.

Stoga jednoga dana kralj dozove najboljega graditelja u svojem kraljevstvu i naredi mu:

- Sagradi mi velik i siguran grad. Toliko velik da sav moj narod može stati u njega i toliko siguran i da ga najjači neprijatelj ne može razoriti. Kad su kralja izvijestili da je graditelj izvršio njegovu naredbu, on smjesta pođe razgledati njegovo djelo i uvjeriti se u njegovu vrijednost.

Kad vidje grad, kralj bijaše veoma zadovoljan. Visoke i debele zidine opasivale su grad. Njih je okruživao dubok i širok jarak ispunjen vodom. Most koji je bio postavljen preko jarka mogao se podići pa je i on štitio i onako sigurna i čvrsta vrata. Naširoko uokolo grada graditelj je dao posjeći šumu da se neprijatelj ne bi mogao neopazice približiti gradskim zidinama.

Kralj pohvali graditelja i reče mu:

- Doista si najbolji graditelj u mojem kraljevstvu. Izvršio si moju naredbu u potpunosti.

No graditelj mu reče:

- Ne govorite tako, kralju, jer nisam zadovoljan svojim djelom.

- Kako bi mogao biti nezadovoljan? Ta sagradio si najsigurniji grad na svijetu. Nijedan grad nije tako dobro utemeljen i zaštićen.

- Da, kralju - reče graditelj - sve je to valjano uređeno. No, pogledajte: prema nebu, grad je potpuno otvoren.

- Graditelju najizvrsniji - reče mu kralj - time što si grad prema nebu potpuno otvorio, upravo si ga time najbolje zaštitio.

Stjepan Lice

POZIV KOJI POSTAJE SVJEDOČANSTVO

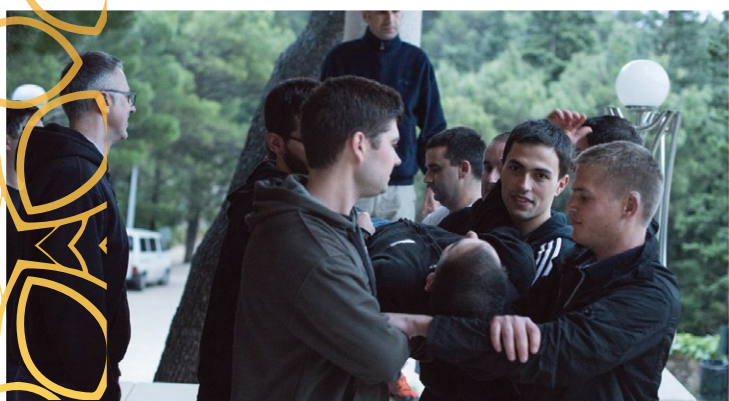
U KATOLIČKOJ CRKVI BOGOSLOVIJA ILI BOGOSLOVNO SJEMENIŠTE ODGOJNA JE CRKVENA USTANOVA U KOJOJ ŽIVE BOGOSLOVI, TJ. SVEĆENIČKI KANDIDATI DOK POHAĐAJU TEOLOŠKI FAKULTET TE SE PRIPREMAJU ZA ĐAKONSKO I SVEĆENIČKO REĐENJE. U OVOM BROJU DONOSIMO VAM REPORTAŽU IZ

CENTRALNOGA BOGOSLOVNOG SJEMENIŠTA U SPLITU.

Kad nas netko nakon ručaka na svakodnevnoj šetnji ispod sunca zlatnoga niz Marmontovu, na Rivi, ili u sjeni kampanela sv. Duje ponad drevnog Peristila upita: »Što vam je to Centralno bogoslovno sjemenište Split?«, u pravilu onako na prvu ispalimo: »Dođi i vidi!« A onda malo staneš na balun pa preko usana proleti nešto u stilu: »Slušaj, to ti je jedno mjesto, prostor zajedništva mladića sa splitskog, hvarsko-bračko-viškog, zadarskog, šibenskog i dubrovačkog područja, okupljenih

jednom zajedničkom željom – živjeti s Kristom, biti bogoslov, postati svećenik!« Biti čovik Božji iz naroda i s narodom, sa svitom i u svitu, al ne i od svita. U jednoj ruci smartphone, a pod miškom druge džepna Biblija. Dijeliti radosti i nade Dalmatinaca našeg vrmena, njihove žalosti i tjeskobe. I tako već desetljećima. Pa i

stoljećima. Splitska katedralna škola postojala je još od ranog srednjeg vijeka sa svojom gramatikom, retorikom, humaniorom i bogoslovljem. A onda je 1700. godine nadbiskup Stjepan Cosmi otvorio dvije sustavne visoke škole: filozofsku i bogoslovnu za svjetovne đake i redovničke novake te za bogoslove različ-

tih biskupija ondašnje Splitske metropolije. Pod francuskom vlašću 1810. godine došlo je do preustroja u licej u sklopu općeg školskog preustroja ilirskih pokrajina. Novi preustroj došao je s bečkog dvora 1821. u skladu s programom ondašnjega bečkog bogoslovnog fakulteta. Pet godina poslije Franjo II. otvorio je u Zadru pokrajinsko bogoslovsko sjemenište, poslije nazvano Centralno bogoslovsko sjemeni-

šte. Nakon Rapalskog ugovora 1920. Centralno bogoslovno sjemenište premješteno je u Split. Banovina Hrvatska uređila je rad Visoke bogoslovne škole u Splitu 1941. godine; rat koji je uslijedio doveo je do obustave od talijanskih okupatora, a potom i komunističke vlasti, sve do 1963. godine. Rađanjem suvremene neovisne i demokratske Hrvatske u posljednjem desetljeću proteklog tisućljeća, CBS Split zadobiva

svoje današnje obrise. I evo nas! Na istim onim žalama uz koja je Pavao, Tit, a potom i Zvonimir prislonio lađu, svoje životne lađe ostavilo je 40-ak mladića i pošlo od sva četiri vjetra Dalmacije kamo ih šalje Gospodin. A tih mladića ima svih godina; neki od nas tek su zakoračili u odraslu dob, a neki su već iskusili što znače Isusove godine, ponese-nim susretom s još jednim vječnim mladićem, Bijelim Ocem rodom iz (nekoć) Bijele Hrvatske, koji je prijelazom u treće tisućljeće posjetio naše obale, od Zadra do Dubrovnika, i došavši 1998. u grad bile boje poručio mladim Dalmatinci-

ma da »izvezu lađu na pučinu i bace mreže na ulov, ne zadovoljavajući se osrednjošću«. »Bez žrtve u životu se ne može napraviti ništa veliko.« I mi doista danas, zajedno s njegovim nasljednikom papom Franjom, uglas želimo reći i ohrabriti braću i jedni druge: Vi bogoslovi predstavljate mladost Crkve! Ako je Crkva zaručnica Kristova, vi u određenom smislu predstavljate to zaručništvo, proljeće zvanja, razdoblje otkrića, utvrđivanja, rasta. To je vrlo lijepo razdoblje kad se stvaraju temelji za budućnost. Sav naš uspjeh jest u logici križa, a to znači u logici predanja i ljubavi.

Ovaj naš zajednički život s Gospodinom na Zrinsko-frankopanskoj 19 usmjeren je na zajedničku formaciju, izgradnju i pripremu za poslanje pred nama, kroz nekoliko dimenzija. Mi se ovdje pripremamo za pastoralni rad. Ova pastoralna izgradnja ide za tim da nas, svećeničke kandidate, izgradi kao prave pastire duša, osposobljene za dioništvo u ljubavi Krista Dobroga Pastira. Nudi nam se iskustvo kršćanskog služenja koje se usredotočuje na služenje vlastitoj svećeničkoj službi, ponajprije kroz tjedne odlaske na ispomoć u župne zajednice katedralnog i konkatedralnog, solinskog, kaštelanskog, trogirskog i poljičkog dekanata. Tu imamo priliku već sada pomagati u radu na njivi Gospodnjoj, kroz župnu katehezu i službu čitača i pratitelja (lektorat i akolitat) na liturgijskim slavljinama, ali možda najviše osobnim svjedočanstvom života s Kristom – biti čovjek Božji.

Usko vezana uz pastoralnu je i naša duhovna formacija i izgradnja. U bogosloviji se svakodnevno pripremamo za službu riječi, za službu bogoštovlja i posvećivanja, uključujući i karitativnu dimenziju. Nit koja sve to povezuje poziv je na neprestanu molitvu. Okosnicu naše svakodnevnice čini sakramentalni život (sakramenti euharistije i pomirenja), molitva časoslova, osobno i zajedničko tjedno božansko čitanje (lectio divina), krunica. Imamo i specija-

liziranu duhovničku biblioteku koja nam daje mogućnost čitanja duhovnog štiva uz ono akademsko. Jednom mjesečno odlazimo na rekolekcije vikendom u marijansko svetište Vepric, gdje jednom godišnje (odvojimo za to jedan tjedan u studenome) obavljamo i propisane godišnje duhovne vježbe. Povremeno znamo s

odgojiteljima otići na tzv. wi-fi formacije (vikend-formacije u osami u dinamici malih skupina; jedna odgojna godina – jedan odgojitelj). U jakim liturgijskim vremenima, kao što je primjerice korizma, gajimo posebice osjetljivost za pučku pobožnost sudjelovanjem u osmišljavanju i prakticiranju pobožnosti križnog

puta osobnim meditacijama; za euharistijsku pobožnost cjelonoćnim klanjanjem, a u Velikom tjednu i pjevačku ispomoć u bogoštovlju Muke Gospodnje po splitskim samostanima časnih sestara. Duhovna izgradnja uključuje i odgoj za skromnost i nesebično služenje drugima u kojima tražimo Krista, osobito u si-

Ljudska izgradnja nas svećeničkih kandidata temelj je čitave svećeničke izgradnje.

romašnima, djeci, bolesnima, grešnicima i nevjernicima. Svaki svećenički kandidat stoga se odgaja da bude čovjek ljubavi. U perspektivi ljubavi nalazi se i odgoj za poslušnost, siromaštvo i samoodricanje. Kad smo u prilici, posjećujemo starije, osamljene, nemoćne (starački dom, dječji dom, dom za beskućnike). U kući imamo tjedne i godišnje službe (redari blagovaonice, vratar, redari kupaoalice i WC-a, dvorišta, sportske i glazbene dvorane, kućni majstor). Cjelina tih djelatnosti u našem odgoju cilja k autentičnom životu poslanja »vlasti« u zajednici kao »služenja«, udaljujući se od svakoga očitovanja vlasti koja nije uvijek i jedino opravdana pastoralom ljubavi. Program pastoralne i duhovne izgradnje u CBS-u Split tako je uređen da omogućiti nama bogoslovima susresti se sa širokim područjem situacija karakterističnih za društveno-kulturno ozračje u kojem ćemo biti pozvani djelovati, ohrabriti nas na raz-

mišljanje o tim iskustvima u svjetlu razvoja teološkog razumijevanja i osposobiti nas za posebne pastoralne i liturgijske vještine potrebne za djelotvorno služenje Crkvi u ovom povijesnom trenutku. Teološko razumijevanje podrazumijeva i intelektualnu formaciju i izgradnju kroz petogodišnji sveučilišni studij (integrirani filozofsko-teološki studij) pri Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu koji se nalazi u prostorijama naše bogoslovije. Cilj te intelektualne formacije je da s jedne strane pomogne razlučiti svećenički poziv, a s druge da nas osposobi za svećeničku službu. Završetak tog studija i diploma preduvjet je za đakonsko ređenje u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji, a potom slijedi i dvosemestralna dodatna intelektualna formacija kroz tzv. pastoralnu godinu (i njoj odgovarajuće predmete) koja zaokružuje našu formalnu pripremu za primanje svećeničkog reda. Ta naša intelek-

tualna formacija nalazi svoje opravdanje u samoj naravi svećeničke službe i same Crkve koja pred nas, ljude trećeg tisućljeća stavlja veličanstven izazov »nove evangelizacije«. Za njega se pripremamo ne

samo u učionici, nego i na pozornici, kroz scensko-glazbene prikaze, kantautorske radove i izradu prigodnih filmova. Naravno, pastoralne, duhovne i intelektualne formacije ne bi bilo bez one temeljne, ljudske

Duhovna izgradnja uključuje i odgoj za skromnost i nesebično služenje drugima

formacije. Ljudska izgradnja nas svećeničkih kandidata temelj je čitave svećeničke izgradnje. Pozvani smo biti živa slika Isusa Krista, u sebi odražavati koliko je to moguće ono ljudsko savršenstvo koje odsijeva u Sinu Božjem koji

je postao čovjekom. U CBS-u Split pomaže nam se rasti prema punoj ljudskoj zrelosti, u naravnim i nadnaravnim krepostima, u osobinama koje su potrebne za izgradnju uravnoteženih i slobodnih osoba sposobnih nositi težinu pastoralnih i svećeničkih odgovornosti u Crkvi danas. U tome posebnu

ulogu igraju naš život u zajednici i svakodnevno slobodno vrijeme (kava, kino, klapa, bend, nogomet, košarka, stolni tenis, balote, teretana, šetnje, izleti) gdje prije svega postajemo svjesni da smo sami sebi, uz Kristovu pomoć, najveći odgojitelji. Osjećamo pomalo živjeti skupa kako smo pozvani svakodnev-

no oblikovati vlastito srce i milosrđe učiniti svojim životnim programom: vidjeti, sažaliti se, potčrčiti u susret i vratiti dostojanstvo bratu čovjeku. Mi smo najodgovorniji za svoje ponašanje i služenje danas i sutra, uz, u slobodi, rastuće poštovanje prema dnevnom redu kao nečemu što nas uistinu oslobađa za život u svetom redu, do (dan po dan, mjesec po mjesec, godinu po godinu) »mjere uzrasta pune Kristove«.

Što reći na kraju? Kako sažeti u nekoliko rečenica iskustvo života u Centralnom bogoslovnom sjemeništu u Splitu? Pa, to je prije svega radost spoznaje da nisi sam ispod zvijezda. Radost da ima još mladih poput

tebe. Radost susreta s braćom koja su kao i ti upoznala Uskrsloga i žele ga slijediti bez pridržaja kao svećenici. Radost što je Crkva, moja zaručnica, mlada, lijepa i puna života. Potom je to i žar, žar koji svaki dan otkrivamo i raspirujemo u Svetom pismu, u studiju koji nam se nudi. Žar osposobljavanja za obrazloženje nade koja je u nama. I konačno, to je škola tolerancije, otkrivanja i prihvaćanja vlastite malenosti i grešnosti, ali i beskrajnog potencijala. A potom gajenje iste takve strpljivosti i iskrenog poštivanja svakog čovjeka koji jest Zemaljko (Adam), ali u svakom tom grumenu gline, blata, praha zemaljskog krije se zrno zlata (neba).

Ili kako bi Oliver rekao: šaka suza, vrića smija. Ma život na jugu je fantazija. Istina, južnjačka krv brzo uzavre i skoči tlak pa ne možeš ne osjetiti u sebi vapaj našeg zaštitnika svetog Jeronima Dalmatinca (30. rujna): PARCE NOBIS DOMINE, QUIA DALMATAE SUMUS! Prvo za čim se mašimo je kamen, na sebe i na drugoga. Ali, srećom, tu je Majka (Bezgrešna, 8. prosinca) da nas nježno primi za ruku, i kao jedina koja ima vlast prva baci kamen, uzme ga s naših prsa i spusti na zemlju, za temelj, zaglavni kamen nekoj novoj zgradi civilizacije ljubavi, koja se gradi na ovim drevnim žalima još od apostolskih vremena. Tu stoljeća šutjela nisu. Niti će.

• **Nije grijeh samo kada nešto činim bez ljubavi,**

nego i kada mislim samo na sebe i kada ne dopuštam da mi najprije Bog iskaže svoju ljubav. Kada isključim njegovu bezgraničnu ljubav, tada ostajem i sam bez ljubavi.

• **Nije grijeh uživati u lijepim stvarima,**

ali grijeh je ako ih stavim na mjesto Boga i želim ih dohvatiti pod svaku cijenu.

• **Nije grijeh ako želim dobro zaraditi,**

ali grijeh je ako mi je blagostanje sve.

I ako se bojim da ću izgubiti život budem li dijelio i imao srca za druge.

• **Nije grijeh ako tražim svoja prava,**

ali je grijeh ako svoja prava

zloupotrebljavam,

postanem bezobziran i tvrdokoran ili ako gazim prava drugih.

• **Nije grijeh osjećati spolne želje i uzbuđenja,**

ali je grijeh ako dopustim da mnome zagospodare nagoni i

ako druge upotrebljavam za zadovoljenje svoje požude.

• **Nije grijeh ako mi netko nije simpatičan,**

ali je grijeh ako se prema njemu ponašam kao da nije ljubljeno dijete Božje.

Ne mora biti grijeh ako druge kritiziram,

ali grijeh je ako to činim brzopletu i bez ljubavi pa tako druge umanjujem i vrijeđam.

• **Još nije grijeh ako se u meni pojave zavist, zluradost ili srdžba,**

ali grijeh je ako ne pokušavam te osjećaje nadvladati i odagnati i ako dopustim da me vode u mojem djelovanju.

Nije grijeh ako govorim o drugima,

ali grijeh je kada o drugima nepromišljeno loše govorim ili ih ogovaram.

• **Nije grijeh ako u konfliktnim situacijama šutim,**

ali grijeh je ako šutim tamo gdje drugi bivaju poniženi, klevetani ili su žrtve laži.

• **Nije grijeh ako se sukobim s drugima,**

ali grijeh je ako lakomisleno zametnem svađu, druge ne slušam,

ako se od drugih okrećem i ako sam nepomirljiv.

• **Nije grijeh ako mi kod molitve srce često ostane prazno,**

ali grijeh je ako mislim da je vrijeme za molitvu izgubljeno vrijeme i ako se ne potrudim čuti Božji glas i otvoriti mu srce.

• **Nije grijeh ako sam koji put u vjeri nesiguran,**

ali grijeh je ako se izvlačim iz zajedništva vjere, ako ne sudjelujem redovito na bogoslužju, ako mi je zemaljsko važnije od nebeskoga.

• **Nije grijeh ako planiram svoj život,**

ali grijeh je ako kod toga Bog ne igra nikakvu ulogu i ako me uopće više nije briga da svoj život svaki dan stavim u njegove ruke.

don Domađoj Jelača

DRUŽBA SESTARA KRALJICE SVIJETA

KRALJICA na drugačiji – Božji način

Autorica: s. Marina Lukač

Družba Kraljice svijeta nastala je u našem hrvatskom narodu. Riječ je o zajednici koju je osnovao isusovac pater Ivan Jäger pa sestre često nazivaju i jägerovke. Pater Ivan Jäger rođen je u Pakracu 3. srpnja 1907. od oca Leopolda i majke Sofije rođ. Kovačić. Već u Požegi (gdje je završio gimnaziju) postaje član Marijine kongregacije. Došavši u Zagreb, na studije, postaje član Orlovskoga saveza u zajedništvu s blaženim Ivanom Merzom. Odlučuje se za redovnički poziv – postaje isusovac. Dugi niz godina, kroz razne službe, većinom odgojiteljske i profesorske, a onda i župničke, vođen milošću i svjetlom Duha Svetoga, pater dolazi do odluke da osnuje redovničku zajednicu. Geslo patra Ivana bilo je: **»Sve za Crkvu i spas duša, zbog veće slave Božjek**

POČETCI DRUŽBE SESTARA KRALJICE SVIJETA

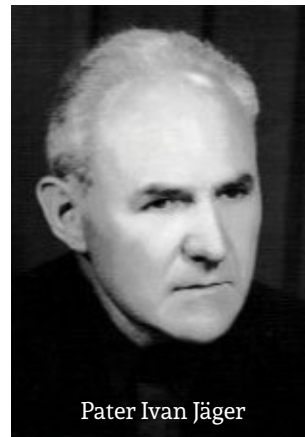
Kakav je bio početak opisuje nam prva sestra Družbe s. Vjera Peroš. »Zapravo, sve je jako jednostavno. Odlasci u mom Zatonu nisu rijetkost. Brodovi krcati ljudima, praćeni galbovima, plovili su u daleki svijet... Gdje sve nema naših ljudi? Zalazak sunca i razigrano more podsjećali su me na ristanke. No moja lađa krenula je drugim putem. Mojih pet sestara imaju svoje obitelji, a ja sam krenula u 'nepoznato'. Kažem 'nepoznato' jer, kada sam došla da budem redovnica, još nije bilo moje redovničke zajednice. Nas tri koje smo se odazvale na poziv patra Ivana Jägera došle smo u praznu kuću, godine Gospodnje 1963., 6. listopada, sa željom i velikom nadom biti redovnice. Patra Ivana Jägera upoznala sam u našoj župi, gdje je bio upravitelj. Kako je taj svećenik

OD MALIH NOGU POZNATO JE DA POSTOJE MAMINE I TATINE PRINCEZE. ZATO KADA KAŽEŠ DA PRIPADAŠ DRUŽBI KRALJICE SVIJETA, NIJE NI ČUDO DA SE LJUDI NAJPRIJE NASMIJU I POMISLE NA IZBOR ZA MISS SVIJETA.

radio i što je sve za naš narod učinio u kratko vrijeme, čuderno je. Svojim uzornim svećeničkim životom, zauzetošću, odgojem mladih, katehiziranjem, radom s obiteljima, a posebno liturgijskom obnovom, preporodio je naše mjesto. Jednostavno, pater Ivan oduševio nas je za Isusa. Kada sam napuštala svoje rodno mjesto, nisam ni slutila što će biti. Bilo je to kao skok u prazno. Ništa ne vidiš, ništa ne znaš, ostale su samo nada i vjera. Gledajući unatrag, vidim ruku dobrog Boga koji je sve vodio, koji je gradio svoje djelo u krilu Majke Crkve.

Pater Ivan Jäger

GLAVNA JE SVRHA DRUŽBE DA SE MNOGE DJEVOJKE POSVEĆUJU SLUŽENJEM CRKVI U ŽUPNOM APOSTOLATU

Pater Ivan Jäger utemeljio je našu družbu u Turnju kraj Zadra, gdje je bio župnik i profesor na Visokoj bogoslovnoj školi u Zadru.

Zašto je pater Ivan osnovao novu zajednicu? Vodila ga je jedna jedina želja: pomoći hrvatskomu narodu, našoj i općoj Crkvi u apostolatu po župama. Kao pučki misionar obišao je cijelu domovinu, upoznao probleme s kojim se svećenici susreću, probleme s našim župnim zajednicama. S druge strane, s Drugim vatikanskim koncilom Crkva je pripremala veliku obnovu, donosila povijesne dokumente. Pater Ivan vidio je velike zadatke koje ne bi mogli obaviti samo svećenici bez pomoći laika i redovnica. Zato je odlučio, uz pomoć Božju, osnovati u vlastitom narodu novu

redovničku zajednicu, čiji je cilj bio **da se mnoge djevojke posvećuju služenjem Crkvi u župnom apostolatu**. To je glavna svrha naše družbe. Župni apostolat vršimo pomažući svećenicima u pastoralnom radu, osobito katehiziranju, u liturgijskom odgoju vjernika, u brizi za crkvu i domaćinstvo. Slijedeći zahtjeve Crkve, posvećujemo se djelima ljubavi prema bližnjemu pomažući siromasima i nemoćnicima, radimo na posvećenju obitelji... Posebnom brigom pratimo misijski rad Crkve i podupiremo apostolat misionara.«

KAKVA JE SVAKODNEVICA DRUŽBE?

A kakav je svakodnevni život sestara Družbe Kraljice svijeta opisuje s. Ljubica Josić. »Od jutra do mraka sestre svoje poslanje prožimaju mo-

litvom: od jutarnje zajedničke molitve, slavljenja euharistije, podnevne molitve, večernje uz kronicu i razmatranje do molitve povečerja nakon koje slijedi povlačenje i priprema za počinak. U međuvremenu sestre obavljaju različite poslove već prema određenoj službi koju svaka pojedina ima, kako u samostanu tako i izvan nje. Svaka sestra na svoj način pridonosi rastu i izgradnji Tijela Kristova tako da se zajedništvo očituje u duhovnom i materijalnom smislu. Posebne trenutke posvećujemo klanjanju pred Presvetim i drugim pobožnostima tijekom liturgijske godine. Osim što molimo i radimo, također hodočastimo u različita svetišta te kroz rekreativne susrete produbljujemo naše zajedništvo. Svake godine imamo osmodnevne duhovne vježbe, kad se povlačimo u svoju duhovnu oazu te u duhovnoj sabranosti punimo baterije za daljnji život. Bez toga kontemplativnoga života redovnička zajednica ne bi imala smisla, ali ne bi ni

GESLO DRUŽBE: »DA SE U NAMA I PO NAMA PROSLAVI BOG.«

mogla funkcionirati jer naše sile brzo oslabe. U tom duhu na osobit način častimo Mariju Kraljicu koja kroz služenje kraljuje uz svoga Sina Isusa. Biti ponizna službenica cilj je za kojim težimo svakidašnjim služenjem po uzoru na Presvetu Djevicu. Zato nama ne pripada naslov 'kraljice', nego nam je zaštitnica i uzor Majka Marija – Kraljica svijeta. Možemo reći da smo mi 'princeze' kako su nas prozvale susestre iz drugih redovničkih zajednica. To je dobar poziv svima koje žele biti Božje 'princeze', neka se jave, dođu i vide pa možda i ostanu taj dan, kao i kroz sve dane života svog. Prvo priznanje od Crkve družba je dobila 1966. g. kada je mons. Mate Garković, zadarski nadbiskup, potvrdio našu družbu kao 'pobožnu zajednicu' i prve privremene konstitucije. Potvrdu iz Rima donio nam je sluga Božji kardinal Franjo Kuharić 2. veljače 1982. te smo postale redovnička

družba biskupijskoga prava. Naša je družba stavljena pod zaštitu *Marije Kraljice svijeta*. U našem Grbu nalazi se globus koji predstavlja cijeli svijet, unutra su tri plamena – slika Presvetoga Trojstva, globus 'grli' veliko slovo M koje predstavlja Mariju – našu Kraljicu, na vrhu je križ – u ime Krista kojemu smo se

»BEZ MOLITVENOGA ŽIVOTA NAŠA REDOVNIČKA ZAJEDNICA NE BI IMALA SMISLA, ALI NE BI NI MOGLA FUNKCIONIRATI JER NAŠE SILE BRZO OSLABE.«

posvetile. Ukratko – osvajamo svijet za Krista po *Mariji Kraljici svijeta*.

U geslu naše družbe sadržan je njezin duh, ali i sav program našega života: DA SE U NAMA I PO NAMA PROSLAVI BOG. Tu je sadržana naša akcija i

kontemplacija koje se savršeno isprepliću kroz naš život.

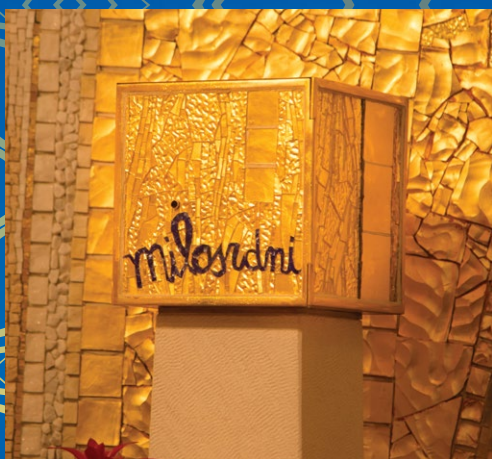
Danas sestre rade na župama i u školama, a često sestra radi i na župi i predaje vjeronauk u školi. Sestre se nalaze u Zagrebu – Dubravi i Botincu, Velikoj Gorici, Tovarniku, Višnjevcu, Splitu i Münchenu.

Relativno smo mlada redovnička zajednica, ali kada svake godine pogledamo kolone prvopričesnika koje naše sestre pripreme za susret s Kristom, radosne smo i znamo da je naš život ispunjen i da ostvarujemo zamisao našega oca utemeljitelja: da sav svoj život posvetimo Crkvi i spasu duša na veću slavu Božju. Za života naš otac utemeljitelj vodio je Marijinu blagoslovnu zajednicu, koja se poslije njegove smrti 1988. godine polako ugasila. Sestre su odlučile ponovno pokrenuti takav način širenja štovanja Marije te su 2011. g. utemeljile Udrugu prijatelja blagoslova Marije Kraljice svijeta, koja trenutačno ima oko 450 članova. Svakoga 22. u mjesecu (22. kolovoza je blagdan Marije Kraljice svijeta) članovi udruge sastaju se na molitvu po našim kućama ili u župnoj crkvi. Članovi udruge zajedno sa sestrama rade u župnom apostolatu.

Ako neka od vas mladih djevojaka (od 13. do 30. godine) osjeća duhovni poziv, može se za sve informacije javiti na naš broj tel. 01/2916638 ili 01/2859180, e-adresu: ds-kraljice-svijeta2@zg.t-com.hr ili pogledati mrežnu stranicu: www.ds-kraljice-svijeta.hr.«

Molitva maldih

Gospodine Isuse, dolazim pred tebe razmišljati o životu, o drugima, o sebi, i o mnogim stvarima koje ne mogu shvatiti, a odnose se na tebe, na svijet koji me okružuje, na sebe. Želio bih činiti velike stvari za tebe i za druge, da moj udio u povijesti ne bude jalov. Znam da u tebi prebivaju Život i Istina, tako dolazim napojiti se s jedinog vrela koje je kadro ugasiti moju žeđ za istinom, dobrotom i ljepotom. Danas se na poseban način molim za mlade, koji u svojim srcima osjećaju tvoj poziv na svećeništvo ili na posvećeni život. Nije lako sve

za sobom ostaviti da bi tebe nasljeđovali. Teško im je ostaviti obitelj i prijatelje. Ipak, potpuno razumijem one koji su u stanju sve ostaviti i slijediti tebe; ti si blago zbog kojega je vrijedno sve rasprodati da ne izgube tebe. Obilazit će svijet naviještajući tvoje evanđelje, ublažavati ogorčenost mnogih ljudi s pomoću tvoje Riječi, i davati nadu mnogima, tisućama i tisućama mladih koji nemaju ništa za što bi živjeli, nikakav osjećaj nadnaravnog i koji ne poznaju pravu ljubav. Oni će širiti miomiris tvoje radosne vijesti, mira i nade diljem svijeta koji se čini osuđen na ogorčenost i mržnju. Oni će tješiti ožalošćene, krijepiti slabe,

širiti tvoju milost i opraštanje. Čak im i zavidim. Ne znam što bih odgovorio kada bih osobno čuo tvoj poziv. Molio bih jedino za ono za što te baš sada molim, za mlade koji te sada mogu čuti: da im udijeliš širokogrudnost, hrabrost, smionost i vjeru. Doista si sposoban ispuniti život, dati mu smisao i učiniti ga plodonosnim. Dodirni srca mladih kako ne bi oklijevali napustiti svoje mreže kada se zaustaviš na obalama njihovih života, kada ih pogledaš, zazoveš po imenu koje si oduvijek čuvao u svome srcu; kada im se blago, ali odlučno obratiš moćnim riječima koje stvoriše nebo i zemlju: „Hajde za mnom.“

Svetci u svijetu. Krojač svetac, pekar svetac, uređski službenik svetac, tvornički radnik svetac. Svetac, naoko sličan ljudima oko sebe, ali duboko izjednačen s Isusom Kristom.

*Martha Duro
Hes. 2017*

SVETAC SVAKODNEVNOGA ŽIVOTA

- Josemaría Escrivá

Sveti Josemaría Escrivá rođen je u Barbastru u Španjolskoj 9. siječnja 1902. Imao je petero braće i sestara: stariju sestru Carmen (1899. – 1957.), mlađeg brata Santiaga (1919. – 1994.) i tri mlađe sestre koje su umrle još kao mala djeca. Roditelji José i Dolores dali su djeci dubok kršćanski duh. Joséu Escrivi posao je propao 1915. pa je pronašao drugi, zbog kojeg se cijela obitelj preselila u Logroño. U Logroñu kao adolescent Josemaría je osjetio prvi put poziv. Potaknut otiscima golih fratrovih stopala u snijegu, osjetio je da Bog traži nešto od njega, ali nije znao točno što bi to bilo. Mislio je ako postane svećenik da će tako otkriti njegov plan koji treba ispuniti. Počeo je pripreme za svećeništvo u Logroñu, a nastavio ih u Zaragozazi. Josemarijin otac umro je 1924. i ostavio ga kao glavu obitelji. Nakon ređenja 1925. počeo je svoju ministerijalnu službu na seoskoj župi i posli-

O OPUSU DEI U SVJETOVNIM SE MEDIJIMA PUNO TOGA PISALO. NO ISTINA JE TO LIKO JEDNOSTAVNA I TOLIKO BOGAŃA BOŽJOM MILOŠĆU KOJU JE DOŽIVIO SVETI JOSEMARÍA ESCRIVÁ. VJERUJEMO DA ĆE OVAJ ČLANAK POMOĆI DA PREPOZNA-MO LJEPOTU RASTA U SVETOSTI U SVAKODNEVNOM ŽIVOTU.

Autor: Centar dokumentacije i studije o Josemariji Escrivi

jediplomski studij u Zaragozazi. Biskup je 1925. Josemariji dao dozvolu da se preseli u Madrid te da obrani doktorsku disertaciju iz prava.

Tijekom meditacije 2. listopada 1928. Josemaría je uvidio što Bog traži od njega: da utemelji Opus Dei (Djelo Božje), put posvećivanja u svakodnevnom radu i u ispunjavanju svakodnevnih kršćanskih dužnosti. Od toga trenutka u svom radu

nosio je tu zadaću, a istodobno je nastavio svoju ministerijalnu službu, posebno među bolesnima i siromašnima. Prvih godina Opusa Dei učio je na Sveučilištu u Madridu i predavao kao profesor da može uzdržavati svoju obitelj. Kad je izbio građanski rat, Josemariju je religiozni osjećaj natjerao da služi kao svećenik te da se seli od mjesta do mjesta i traži izbjeglice. Napokon je uspio napustiti glavni grad Špa-

njolske i nakon teškoga bijega preko Pireneja smjestio se u Burgos. Kad je 1939. završio rat, vratio se u Madrid i konačno završio svoju disertaciju iz prava. Sljedećih godina napisao je mnogo članaka o laicima, svećenicima i religiji te nastavio snažno razvijati Opus Dei. Često je putovao iz Rima u različite europske zemlje, jednom prilikom i u Meksiko da proširi Opus Dei i na tim mjestima. Tijekom 1974. i 1975. godine bio je na dva duga

MISLI SV. JOSEMARIJE ESCRIVE 1/2

- Svaki je trenutak povoljan za donošenje djelotvorne odluke, za reći: Vjerujem, za reći: Nadam se, za reći: Ljubim.

putovanja po zemljama Latinske Amerike, gdje se susreo s velikim grupama ljudi i razgovarao s njima o kršćanskom pozivu na svetost. Godine 1946. Josemaría se preselio u Rim, gdje je doktorirao teologiju na Lateranskom sveučilištu te ga je papa Pio XII. postavio za konzultora dviju vatikanskih kongregacija kao počasnoga člana Pontifikalne akademije i počasnoga prelata. Monsinjur Escrivá umro je u Rimu 26. lipnja 1975.

U vrijeme njegove smrti Opus Dei je postojao u desetici država i dotaknuo je tisuće života. Nakon njegove smrti tisuće ljudi i više od trećine biskupa poslalo je pismo u Rim tražeći od pape da otvori kazu za njegovu beatifikaciju i kanonizaciju.

Papa Ivan Pavao II. beatificirao je monsinjora Escrivu 17. svibnja 1992. na Trgu sv. Petra u Rimu. Ceremoniji je prisustvovalo oko 300 000 ljudi. »S

nadnaravnom intuicijom«, kazao je papa u svojoj homiliji, »blaženi Josemaría zauzeto je propovijedaо univerzalni poziv na svetošћ i apostolat.« Deset godina kasnije, 6. listopada 2002. Ivan Pavao II. kanonizirao je utemeljitelja Opusa Dei na Trgu sv. Petra pred mnoštvom ljudi iz 80 zemalja svijeta. U obraćanju onima koji su došli na kanonizaciju sveti otac je rekao: »Sveti Josemaría bio je izabran od Boga

da proglasi univerzalni poziv na svetošћ i naglasi važnost svakodnevnoga rada i uobičajenih aktivnosti kao puta prema svetošћi. Možemo reći da je bio svetac svakodnevice.«

KONKRETNIJE O OSNIVANJU OPUSA DEI 1928.

Bio je spomendan Anđela čuvara, 2. listopada 1928. Otac Josemaría nikada neće zaboraviti taj zvuk crkvenih zvana... Odmarao se tijekom prvih nekoliko dana listopada. Prije nepunih godinu dana obitelj mu

- Ne budi uskogrudni malograđanin. Otvori svoje srce cijelomu svijetu; neka ti je – sveopće, »katoličko«. Nemoj polijetati kao koš kada se možeš vinuti poput orla.

- Tvoje vrijeme i snaga pripadaju Bogu. Ne rasipaj ih bacajući putom kamenja na pse koji laju na tebe. Ne obaziri se na njih.

se preselila u Madrid. Živjeli su u malom stanu od novca što je on mogao zaraditi. Ne zapuštajući svoj svećenički rad među siromasima i bolesnima, otac Josemaría privatno je podučavao studente i držao je predavanja iz kanonskoga zakona i rimskoga prava, na akademiji Cicuéndez. Uza sve to nastavio je s pisanjem svog doktorata iz prava. Taj se tjedan, nakon rujanskih ispita, činio prikladnim trenutkom poći na odmor ponuđen dijecezanskom kleru. »Bilo mi je 26, imao sam Božju milost, smisao za šalu i ništa više. I morao sam osnovati Opus Dei.«

Nakon mise 2. listopada otac Josemaría vratio se u svoju sobu i počeo slagati bilješke: odluke i nadahnuća zapisana tijekom molitve i višekratnoga razmatranja. Tada je iznenada imao viđenje dugo iščekivane volje Božje. Glagol vidjeti rabio je u rijetkim prilikama u kojima je spominjao nadnaravno djelovanje: bila je to intelektualna vizija Opusa Dei, onakvo-

ga kakav je Bog želio da bude i kakav će biti kroz stoljeća. Što je vidio? Na neki neopisiv način vidio je ljude svake nacije i rase, svake dobi i kulture, kako traže i pronalaze Boga baš usred svoga uobičajenoga života, svoga posla, svoje obitelji, svojih prijateljstava. Ljude koji su tražili Isusa sa željom da ga ljube, da žive njegovim svetim životom sve dok se potpuno ne preobrazu i postanu sveti. Svetci u svijetu. Krojač svetac, pekar svetac, uredski službenik svetac, tvornički radnik svetac. Svetac, naoko sličan ljudima oko sebe, ali duboko izjednačen s Isusom Kristom. Osoba koja sva svoja djela usmjerava Bogu, koja posvećuje svoj posao, koja sebe posvećuje u svom poslu i posvećuje druge kroz svoj posao. Osoba koja evangelizira svoje okruženje, koja toplim, jednostavnim prijateljstvom pomaže susjedu da se približi Isusu – netko čija je kršćanska vjera zarazna. Bila je to silna vizija, vizija o potpunom življenju poziva s

krštenja. Obični kršćani, laici, postaju apostoli, prirodno govore o Bogu i uzdižu Krista na sam vrh svake ljudske djelatnosti. Svakodnevni obični ljudi koji u svojoj dubini prihvaćaju udio u Kristovu svećeništvu prikazujući danonice posvetne žrtve cijeloga svoga života.

Vidio je put svetosti i apostolata za služenje Crkvi jer sve je to bila Crkva i ništa osim Crkve. Božja je volja bila jasna: otvoriti osobama svih naraštaja, građanstvu svih socijalnih klasa novu mogućnost poziva unutar Crkve, baš na ulici. Bila je to vizija Crkve koja je obećavala donositi obilate plodove svetosti i provoditi apostolat diljem svijeta. To će biti moguće jer će kršćani diljem svijeta biti sposobni obnoviti svijet a da se sami ni najmanje ne odvajaju od njega.

Otac Josemaría pao je na koljena, duboko dirnut. Zazvonila su zvana crkve Naše Gospe od Anđela slaveći spomendan Anđela čuvara.

NOVI PUT UNUTAR CRKVE

Razum ga je navodio da se raspita postoji li možda već nešto poput toga unutar Crkve. Kontaktirao je s crkvenim vlastima diljem Europe, od Španjolske do Poljske, uviđajući konačno originalnost primljene poruke. Bog je tražio od njega nešto posebno i novo. Zato je počeo okupljati ljude – studente, profesionalce, svećenike – kojima je prenosio taj ideal. Jedan od njih sjeća ga se kao nadahnutoga svećenika, odlučnoga da cijeli svoj život posveti ispunjenju toga plana.

»Ali mislite li da je to moguće?« pitao je. Na to je otac Josemaria odgovorio: »Gledaj, ovo nije nešto što sam ja izmislio; od Boga je dano.« Tražio je od svijeta da mole za taj naum jer je shvatio golemu razliku između onoga

što je Bog želio i onoga što je on osobno bio sposoban učiniti. Jedino rješenje bilo je postati jako svet. A tomu je pristao svom svojom dušom. Jednom prilikom umirala je jedna apostolska dama. Kapelan ju je otišao pohoditi i kasnije je zapisao u svoj osobni dnevnik: »Spontano mi je došlo da je upitam pa sam to i učinio: Mercedes, zamoli našega Gospodina na nebesima da, ako ne budem samo dobar, nego svet svećenik, neka me što prije uzme kao mladoga svećenika.« Kasnije sam to isto tražio i od druge dvije osobe, od jedne djevojke i dječaka, i svakoga dana na pričesti molili su dobroga Isusa za mene.«

U početku je mislio da taj ideal mora širiti samo među muškarcima. Bilo je normalna stvar da su katoličke instituci-

je ili muške ili ženske. Ali Bog uvijek ima posljednju riječ. Dok je 14. veljače 1930. slavio misu, vidio je što Bog još želi od njega. Bog želi da Djelo razvije svoj apostolat i među ženama.

Godine 1928., tijekom meditacije, Josemaria je uvidio što Bog traži od njega: da utemelji Opus Dei, put posvećivanja u svakodnevnom radu i u ispunjavanju svakodnevnih kršćanskih dužnosti.

Posljedice aktivnosti žena bit će neizmjerne jer, kako je rekao osnivač, »žene su pozvane donijeti obitelji, društvu i Crkvi svoje vlastite osobine koje samo one mogu dati: svoju nježnu toplinu i neumornu darežljivost, svoju ljubav prema detaljima, svoje brzo zapažanje i intuiciju, svoju jednostavnu i duboku pobožnost, svoju postojanost«. Njihova je uloga donijeti Boga u svijet baš svojom ženstvenošću.

NOVA APOSTOLSKA OBZORJA

Otac Josemaria nastavio je sanjariti uvjeren u ispunjenje Božje volje. Obični kršćani trebaju donijeti Krista u srce svijeta. Bog je više puta potvrđivao tu nadnaravnu nadu ulazeći u njegovu dušu. Jedno takvo viđenje dogodilo se 7. kolovoza 1931. Sveti Josemaria je slavio misu. »Mislim da sam tada obnovio svoju odluku da posvetim cijeli svoj život ispunjenju Božje volje: Djelu Božjem (odluku koju upravo sada ponovno obnavljam cijelom svojom dušom). Došao je trenutak prikazanja. U trenutku kada sam podigao hostiju, izrekao sam potrebne riječi i nisam se smeo (jer upravo sam mislima učinio Posvetu milosrdnoj ljubavi), a tada mi je spontano pala na pamet rečenica iz Svetoga pisma: Et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum ('A ja, kada budem uzdignut sa zemlje, sve ću vas privući k

sebi). (Obično prije nadnaravnoga osjećam strah. Poslije dolazi ono: 'Ne bojte se, ja sam.') I shvatio sam da će postojati Božji muškarci i žene koji će dignuti križ, Kristovim riječima, na sam vrh svih ljudskih djelatnosti. (...) I vidio sam kako naš Gospodin pobjeđuje, privlačeći sve k sebi.«

»Bez obzira što bijah lišen vrijednosti i znanja (poniznost je istina... bez pretjerivanja), želio sam pisati vatrene knjige – knjige koje će proći cijelim svijetom poput gorućih plamenova i zapaliti ljude svojim svjetlom i toplinom, pretvarajući jedna srca u užareni ugljen, koje će se darovati Isusu kao rubin u njegovoj kraljevskoj kruni.«

MISLI SV. JOSEMARIE ESCRIVE 2/2

- Otrisi se tih nekorisnih misli koje te, u najmanju ruku, stoje vremena.

- Reci mu isto, ali s drugim prizvukom bez srditosti. Tvoji će dokazi dobiti na snazi, a najvažnije – Boga nećeš uvrijediti.

TU-VEČERA

Nedjeljom pred televizorom:
 - Ženo, jesi li spremila večeru?
 - Nisam! Župnik mi je rekao da, kad mogu sudjelovati na misi preko TV-a, pokušam tako i večerati...

PRELAZAK

Papa je kod poznatoga, ali svojeglavog slikara naručio sliku prelaska Izraelaca preko Crvenoga mora. Kada ju je umjetnik donio, papa se začudio vidjevši sliku posve prekrivenu samo različitim nijansama plave boje. Stoga začuđeno upita umjetnika:
 - A gdje su vam Izraelci?
 - Pa već su prošli.
 - A razdijeljena voda i suho morsko dno?
 - Voda se već vratila na svoje mjesto.
 - A gdje su Egipćani?
 - E njih je sve ova voda već prekrila...

VICEVI!!!

MOLITVA PRIJE JELA

Neki je seljak na gradskom sajmu prodao kravu, a zatim je otišao u obližnju gostionicu odmoriti se i štožod jesti. Prije jela pobožno se prekriži i potiho izmoli blagoslovnu molitvu. Već polupijani gosti za susjednim stolom počеше ga zbog toga ismijavati:
 - Moliš li se i kod kuće tako? Rade li tako svi kod vas na selu?
 - Pa ne baš svi - mirno će seljak. - Nikad se nije molila ona krava što sam je upravo prodao, a ni moj se konj ne moli baš prije jela...

VICEVI!!!

HA! HA! HA!
 HA! HA!

Zanimljivosti iz povijesti vojnih kapelana:

???

- Četiri kapelana, nazivani i »besmrtni kapelani« ili »kapelani s Dorchestera«, dali su svoje živote da spase druge civilne i vojne osobe kad je vojni brod S.S. Dorchester potonuo 3. veljače 1943., za vrijeme Drugoga svjetskog rata. Oni su pomogli drugim vojnicima da se ukrcaju na čamce za spašavanje, dajući im i vlastite prsluke za spašavanje.
- U SAD-u za vrijeme Drugoga svjetskog rata živote je izgubilo više od stotinu vojnih kapelana. A najveće odlikovanje Ležije časti dobila su osmorica vojnih kapelana.
- Katoličko vojno dušobrižništvo uređeno je kroz vojne ordinarijate. Austrija je davne 1773. imala vojno biskupa. U svijetu trenutačno djeluje 36 vojnih ordinarijata.
- U vrijeme Domovinskoga rata od 1991. do 1995. oko 160 svećenika bilo je uključeno u pastoral branitelja. Neki od njih danonočno su provodili vrijeme s braniteljima na prvoj crti bojišnice, gdje su neumorno bodrili branitelje, ispovijedali i pričešćivali.

ZANIMLJIVOSTI ?!

Uz janie, beskvasni kruh i gorko zelje za vrijeme pashalne večere oko stola kruže četiri obredne čaše vina.

- Put od tvrđave Antonije, tj. mjesta na kojem je Isus osuđen na smrt, do mjesta raspeća dug je 600 metara.

- Svih sedam Crkava Apokalipse, spomenutih u Bibliji, nalazi se u Maloj Aziji: Efez (Ephesus), Smirna (Izmir), Pergam, Tijatira, Sard, Filadelfija, Laodiceja (Eskihisar).

- Grčka crkva štuje Kladiju Prokulu, Pilatovu ženu, kao sveticu 27. listopada (sv. Prokla), a etiopska 19. srpnja (sv. Abrokla).

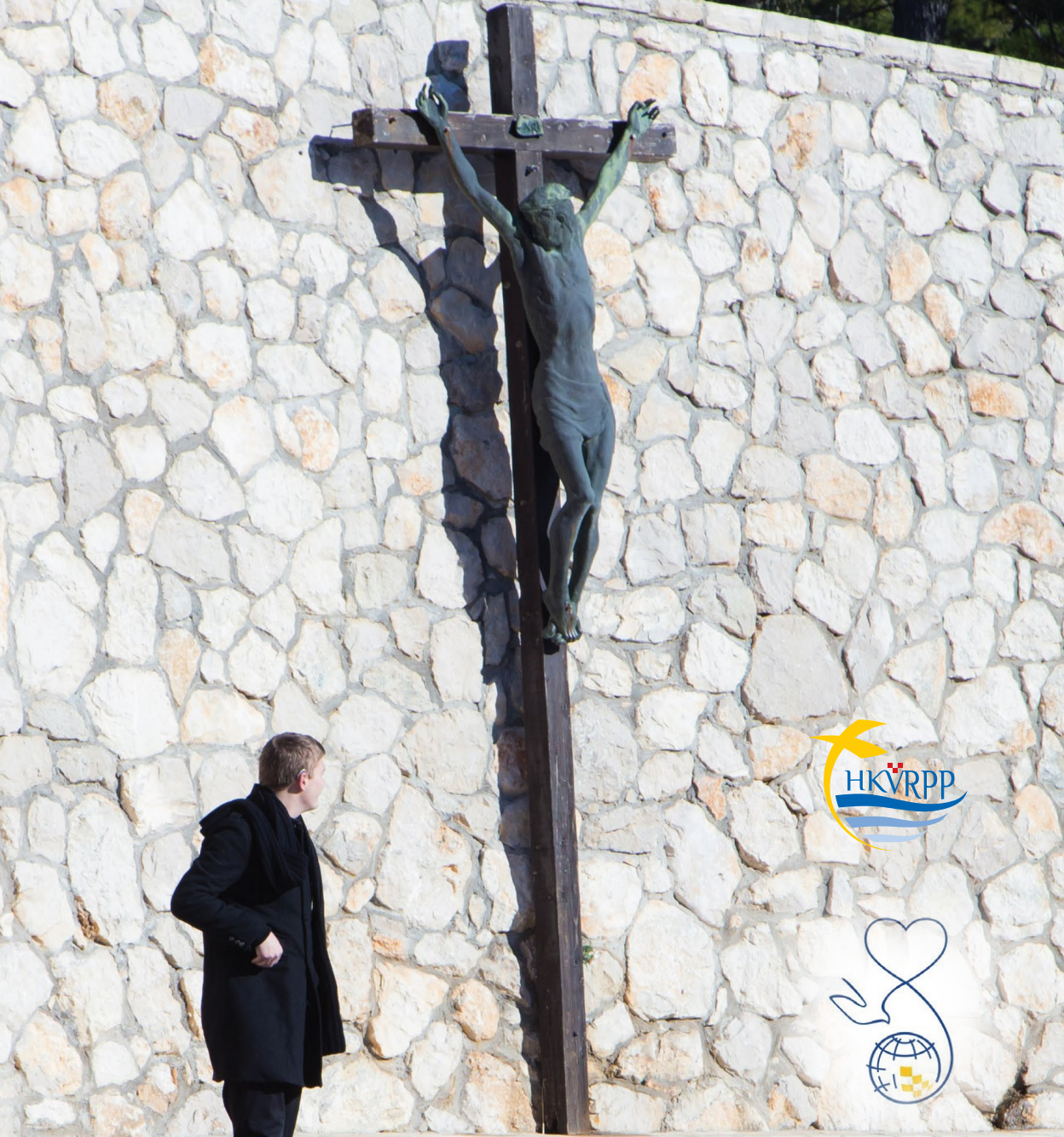
!!?

ZASTO???!
 Oooo! HA!

???

www.susret.net | www.redovnistvo.hr | www.redovnistvo.ba
Facebook: Susret Zovem te | urednistvo@susret.net